

ת"פ 8213/02/16 - מדינת ישראל נגד בנימין רפאלוב, ראובן שרון רפאלי, אבישי צייג

בית משפט השלום בראשון לציון

14 ספטמבר 2016

ת"פ 8213-02-16 מדינת ישראל נ'
רפאלוב ואח'

בפני כב' השופט הבכיר, אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. בנימין רפאלוב
2. ראובן שרון רפאלי
3. אבישי צייג

נוכחים:

ב"כ המאשימה - מתמחה גב' שחר כץ

הנאשם 3 וב"כ עו"ד אסף דוק

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין (נאשם 3)

המחלוקת בין הצדדים בעניין שלפני נסובה אודות שאלת הרשעת הנאשם או אי הרשעתו. בפתח הדברים מצאתי לציין
תוך הערה שעל פי הנסיון המצטבר בשנים האחרונות ויש כי הדבר נעוץ בהליך המכונה "מוקד פלילי" נשמעות בקשות
לאי הרשעת הנאשם וממילא טיעונים לכך באופן רב ביותר.

אני אומר זאת לנוכח הנסיון המצטבר למשך השנים שיש בו כדי להביא למסקנה שעתירות לאי הרשעה גברו והתגברו.

בהקשר לפתיח הנ"ל מצאתי לחזור ולהדגיש על הכלל שמא נשתכח. הכלל הוא שאדם יורשע בדין ככל שהוכח או ככל
שבית המשפט קבע כי ביצע עבירה פלילית. החריג לכלל באי הרשעה הוא שבמקרים נדירים מיוחדים וחריגים ימנע בית
המשפט מהרשעת הנאשם.

כאן המקום לציין במה הורשע הנאשם. על פי כתב האישום קשרו שלושת הנאשמים בכתב האישום שלפני קשר לפיו הנאשם שלפני התחזה בשמו ובדמותו של הנאשם 1 וייבחן בבחינת מיון לסיווג רמת האנגלית מטעם המרכז הארצי לבחינות והערכה. כפי העולה מכתב האישום חשיבות של המיון הנ"ל הוא בלימוד במוסד אקדמאי, רוצה לומר שהמסקנה העולה היא כי ככל שהנאשם 1 יכשל במבחנים אלה ממילא סיכוי ללימודים באותו מוסד אקדמאי יהיו קלושים. משום כך, באמצעות הנאשם 2 פנה הנאשם 1 לנאשם 3 ויחד קשרו קשר לפיו ייבחן הנאשם 3 במקום הנאשם 1. לצורך כך, זייפו תעודת זהות והנאשם שלפני נכנס לכיתת המבחן. הקשר בסופו של יום לא צלח.

בעקבות כך הורשע הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון, זיוף מסמך בצוותא בכוונה לקבל באמצעותו דבר, התחזות כאדם אחר בצוותא, שימוש במסמך מזויף בצוותא ונסיון לקבל דבר במירמה בצוותא.

הכלל הנקוט במקומותינו לשאלת אי הרשעה או הרשעה מבוסס על פסק הדין בעניין תמר כתב. פסק דין זה ו עוד אחרים שבאו בעקבותיו קובע נוסחה לפיה כאמור אדם יורשע בגין עבירה פלילית והחריג לכלל הוא ככל שמדובר בעבירה שאיננה ברף חומרה גבוהה כמו גם הפגיעה בעקבות ההרשעה תהיה חמורה באופן יחסי לחומרת המעשה.

ראשית לכל חומרת המעשה. בכוונת מכוון אינני נוקט במילים "חומרת העבירות" המבחן הוא מבחן מהותי ולא טכני. בבואנו לבחון חומרת מעשי הנאשם יש לנתח המשמעות של המעשה וההשפעה שלו על האינטרס הציבורי. מעשה הנאשם במקרה שלפני הינם לדעתי חמורים ביותר. קשירת הקשר להערים ולרמות הינו מעשה חמור. וכשאני בוחן הפגיעה שתהיה לנאשם בעקבות מעשיו החמורים אינני מוצא פגיעה קונקרטיית. עיון בתסקיר שרות המבחן שהוגש עובר לדיון מגלה זאת. אכן, יש ולעיתים לא יהיה צורך דווקא בפגיעה קונקרטיית אלא מסתברת אך הדבר נתון במתח בין שני המרכיבים דהיינו חומרת המעשה והפגיעה. גם אם הנאשם מתעדת ללמוד לימודים שיש והרשעה תפגע בעיסוקו, עדיין אין מדובר בפגיעה המצדיקה אי הרשעה.

ועוד בעניין הפגיעה בעקבות ההרשעה. גם אם היתה פגיעה כאמור בעתידו של הנאשם עדיין נראה לי שלא יהא זה ראוי והולם להמנע מהרשעה, שהרי שוב אחזור ואומר כי חייב להיות מתאם בין חומרת המעשים והתוצאה המשפטית. ואי הרשעה איננה הולמת את חומרת המעשים. אי הרשעה במקרה שלפני יש בה כדי להעביר מסר שלילית ולא ראוי לציבור.

ב"כ הנאשם טען כי על פי הסדר הטיעון ראוי היה לה לתביעה להסכים לאי הרשעה כפי המומלץ על ידי שרות המבחן. זאת הוא אומר בהסתמך על התיבות: "לאחר קבלת התסקיר נשוב ונשוחח".

ראשית לכל, גם אם יש ממש בכך שהתביעה הסכימה מראש להמלצות התסקיר לא הייתי מקבל זאת. בית המשפט חופשי על פי שיקוליו להחליט גם אם הסכמת הצדדים היא מסויימת שהרי האינטרס הציבורי במשפט הפלילי הוא אשר קובע וגובר על הסכמת הצדדים. מעבר לכך לא מצאתי להרחיב אלא לומר כי אין באמור בתיבות שציטטתי לעיל כדי להביע הסכמת התביעה מראש להמלצות התסקיר. התביעה השאירה לעצמה שיקול הדעת להחליט באשר לעמדתה גם לאחר קבלת התסקיר.

אשר על כן אני דוחה עתירת הנאשם להמנע מהרשעתו.

ההסדר שהוצג לפני כלל הסכמת התביעה לעונש של מאסר על תנאי וקנס. טיעוניו של ב"כ הנאשם ראויים הם ונכונים ככל שמדובר להקל בדין ובעונש. אני לוקח כל הנסיבות הרלוונטיות שהוצגו לפני במכלול השיקולים לעונש.

אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

3 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעבור הנאשם עבירה מן העבירות בהן הורשע.

קנס בסך 300 ₪ או שבוע מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ליום 1/11/2016.

משום שדחיתי המלצת שרות המבחן אזי אינני מחייב הנאשם בשל"צ או במבחן.

על המזכירות לשלוח העתק הפרוטוקול לשרות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"א אלול תשע"ו, 14/09/2016 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , שופט בכיר